

Štev. 18., Leto III.

Nedelja, dne 2. maja 1948.

MAJNIŠKA PROŠNJA

Pripravimo Kraljici blagi,
begunci v dušah vsi oltar;
da vedno bolj ji bomo dragi,
za maj ji dajmo srca v dar!

Marija Mati je trpečih,
tolažba, upanje sirot,
vodnica zvesta vseh blodečih,
ki iščejo v nebesa pot.

Kako je trda, strma cesta
beguncev in popotnikov !
Marija, ti si morska zvezda
in upanje vseh narodov.

Marija, majniška Kraljica,
odpri brezmadežno Srcé,
beguncem bodi vsem vodnica,
ki v domovino si želé!

Kraljica majniška, v tujini
si nam edino upanje,
zato kot nekoč v domovini
praznujemo spet šmarnice.

Marija, vedno z nami bodi,
begunsko pot nam razsvetluj,
s tolažbo v svoji nam dobroti
nesrečna srca osrečuj!

PREMIŠLJEVANJE OB PRVI ŠOBOTI

Človeška modrost pravi: "Kdor moliti ne zna, naj na morje se pođa!" Mar nismo zdaj na razburkanem morju? Če se zdaj ne bomo naučili moliti, kdaj se sploh bomo. In pobožnost prvih sobot nas hoče tudi naučiti, prav moliti rožni venec, čeprav ni to njen glavni cilj.

"Ki je v nebesa šel".

Pri molitvi te skrivnosti v duhu poromamo tik do vrha Oljske gore in opazujemo Jezusa, kako se poslavlja od svojih najbližjih. Povabil jih je, da bodo pri- sostvovali odhodu njegovega svetega telesa v nebo. Pri poslednjih naukih jih spomni na poslanstvo, ki jim ga je izročil, po- trdi jih v oblasti, znova obljubi svojega Duha in ob blagoslovu, se dvigne proti nebesom. Apostoli gledajo žalostno in za- čudeno za ljubljениm Učenikom, katerega bo vsak trenutek zakril svetel oblak...

Iz zamaknjenosti je moral prebudi- ti apostole angel z neba. Opozoril jih je še na delo, ki jih čaka v solzni dolini: "Galilejci, kaj stojite in gledate v nebo? Ta Je- zus, ki je bil vzet od vas v nebo, bo tako prišel. (Apost 1. 11)."

Razum motri:

1. Jezus je zapustil apostole in tudi nas, a ne zato, da bi nas pozabil in nas prepustil žalostnemu izgnanstvu. V nebesa je šel, da nam pripravi prostor: "Grem, da Vam prostor pripravim (Jan 14, 2).- Kvišku srca! Tam, kamor je odšel poveličani Jezus, tam je tudi naš dom. Tu na zemlji smo le tujci, popotniki, izgnan- ci, brezdomci. Tujca nihče ne mara. Popotnik ne sme obupavati, če ga kdo prežene izpod drevesa, kjer je v njegovi senci počival. Saj ga je še prav ta brca opozorila, da naj potuje naprej. Begunec in izgnanec bo to resnico bolj razumel kot drugi. Iz stanovanja in doma se je umaknil, dasi nerad in sadove njegovega dela uživajo drugi. Ker jemlje begunec življenje v pravem smislu, ga ta bole- čina ne bo strla.

Človeška narava od življenja preveč pričakuje. Noče se vživeti, da je zemlja izgnanstvo in paradiža na zemlji nikjer ni.

2. Jezus je sedaj v nebesih. Vsa človeška narava slavi zmago v njegovi osebi. A čuj, kristjan, Jezus noče, da bi mi vede- li le za čast človeške narave, ampak On je naš predhodnik v na- ročju Očetovem. Predhodnik pripravlja tistim, ki prihajajo, pot in kraj, kjer naj se odpočijejo od naporenega potovanja. Njegova služba pa je še toliko bolj zanesljiva in uspešna, ker ni navaden služabnik, ampak Gospodar tistih, ki jim pripravlja prostor in gospodar kraja, ki jim ga pripravlja.

Čustvo in volja sodelujeta:

V svojem alavnem vnebohodu nam kaže Jezus predmet našega

upanja. V srcu se vzbujajo čustva domotožja - hrepenenja po nebesih. Bog bo obrisal vse solze. Vse na tem svetu je ničevo in nobena stvar, ki se ob njej ustavlja na zemlji naše srce, ne more napolniti brezmejnih globin naših želja. Nagrajena bo naša vera. Srce se raduje nad trpljenjem, ki smo ga prestali radi božjega kraljestva in njegovih pravic. Volja bo še bolj jekleno iskala to, kar je zgoraj, v zavesti: nebes mi pa vzeti nihče ne more, če sam nočem.

NAJLEPŠI IN NAJMOČNEJŠI ZGLED

(Za prvi petek v maju.)

Komur je res veliko na tem, da bi čim popolneje častil božje Srce Jezusovo in s tem izpolnil njegovo željo, bo gotovo iskal tudi zgledov na katerih se bo mogel pravega češčenja Srca Jezusovega učiti. Pri tem iskanju zgledov ne bo mogel mimo najsvetlejšega zгледа Marijinega. Marija je bila brezdvoma prva in najboljša častilka Srca Jezusovega. Ona se je temu Srcu zares posvetila. To se pravi, da je živela in delala le zanj. Njena življenska naloga in geslo je bilo: Dekla sem Gospodova. Božje Srce je bilo iz nje ustvarjeno, od nje hranjeno in varovano. Prve človeške ljubezni je bilo deležno od nje in to ljubezen mu je v najpopolnejši meri ohranila do konca. Marija je spremljala božje Srce v veselju in sročih in v žalosti in nesreči, spremljala ga tedaj, ko so ga ljudje poveličevali v nebo in ko so

ga teptali v blatoč. Tudi tedaj je bila zraven, ko je to Srce v največji sramoti umrlo in ga je vojak prebodel s sulico.

Za zmago tega Srca nad človeštvom je živela, delala in molila do konca svojega zemeljskega življenja in živi in dela še vedno v nebesih.

Pravo češčenje Srca Jezusovega nujno terja tudi čim natančnejše posnemanje čednosti tega Srca. Tudi v tem nam je Marija najsvetlejši vzor. Vse je presadila v svoje Srce v taki meri, v kakršni se le dajo presaditi v brezgrešno človeško srce. Učila se je od Njega krotkosti ob kriviceh in preganjanju, ob zlobnem podtikavanju in prevračanju Njegovih besed. Učila se ponižnosti, ko je kot mati križanega stala pod križem, kjer je kot zločinec umiral. Učila se globoke vere in zaupanja, ko je besede, ki jih je Njegovih ust slišala in jih ni umela, ohranjala v svojem Srcu in jih razmišljala. Učila se je potrpežljivosti in vdanosti, učila trpljenja, darovanja, žrtve in zadoščevanja za grešni svet. Vsako čednost Srca Jezusovega je bila v njej upodobljena kot v najčistejšem zrcalu, ki verno poda podobo, ki je pred njim.

Tudi zadoščala je. Kraljica mučencev je postala po svojem velikem trpljenju. Nad brezgrešno božjo Mater se je razlivalo morje nesreče in trpljenja, tako telesnega kot dušnega. Na svet se je rodilo to Srce v ubogem hlevu, pa ni mogla nič pomagati. Bežati je morala z Njim, v tujino, božja, brezgrešna begunka. Gledati je morala, kako ga pehajo, proč od sebe, prezirajo in sovražijo. Gledati, kako so ga umorili. Vsega tega ni trpela zase, ampak je s tem zadoščala Bogu in božjemu Srcu za grehe drugih.

"Sin, glej tvoja mati" nam kliče s križa oči Jezusovo Srce. Tudi v tem nam mora biti mati, da nas nauči pravega češčenja

Srca Jezusovega. Tudi do tega bomo prišli po Mariji. Ona je najlepší zgled, njeno Srce je zrcalo čednosti Jezusovega Srca, ona je vzor prave ljubezni, pravega češčenja in vzor pravega zadoščanja Srcu Jezusovemu. Pa še eno: Ona ima nad tem Srcem največjo moč. K njej moramo in njo moramo prositi, če hočemo prav blizu do Jezusovega Srca. Od nje izprosimo, naj nam da pravega smisla za to češčenje, potem pa tudi dosti moči in gorečnosti, da bomo v tem češčenju vztrajali in čim več drugih za pravo češčenje Srca Jezusovega vneli.

OGLAŠAJO SE SPET ZVONOVİ

Oglašajo se spet zvonovi,
k Mariji vabijo ljudi,
v obleki novi so gozdovi
na čast Kraljici majniški.

Na njen sprejem se vse pripravlja,
narava v cvetju spet žari;
nebo in zemlja Njo pozdravlja,
ki je Srednica milosti.

Pozdrav pojo ji v gozdu ptice,
slavi jo cvetje, sončni žar;
vsa srca majniške Kraljice
naj bodo šmarnični oltar.

Za majnik duše prerodimo
in okrasimo z milostjo,
potem k Mariji vsi hitimo
z zaupanjem, ljubeznijo!

Trpljenje, žalost, bolečino
polagajmo ji na oltar
in za nesrečno domovino
prinašajmo ji žrtve v dar!

Kraljica majniška delila
nam bo usmiljeno pomoč,
z roko mogočno odvrnila
od nas peklenske zlobe noč.

DOM V TUJINI

Noč trepeta nad dolino. Počasno postaja njeno dihanje, svetloba, ki vstaja na vzhodu, jo je prestrašila. Vedno hitreje se umika, beži, zdaj, zdaj se bo potegnila v temino med črne stene, da bo za strah porednim otrokom.

Dan je. Hribi so obliti z lučjo. Kot ne bi še nikdar videli nekaj tako lepega in dobrega, tako gledajo začudeno vzradošče ni dolino pod seboj, ki še pričakuje sončnega pozdrava. V svojem soncu postajajo vedno bolj slovesni in mogočni.

Pri fari je zazvonilo. Vsako nedeljo tako zvoni, vsako nedeljo ob uri, ko se prikaže za hribom sončna obla in začne svoje

potovanje. Vsako nedeljo poje: "bim, bam, bom," pa je vendar vsako nedeljo drugače. Morda je srce drugačno, ko posluša to pesem.

Po dolini se lovi zvonjenje. Na vsako okno potrka, med skrite stezice, na polja in v gozdove najde pot. Razigrano se vrti v zraku in šele, ko mežnar spusti vrv v zvoniku, da se še petkrat dvigne in se še dolgo ne umiri, utihne in se zgubi.

Na lipi pri cerkvi se trudi ptiček. Že vse jutro prepeva, zbudil je že vse bratce in sestrice in zdaj, ko zvonovi spet mirno vise v zvoniku, se sliši njihovo žgolenje po vsej vasi.

Veselo sonce roma po nebu. Na obzorju vidiš le bleščeče skale, Nič več ni trdih skladov in žlebov. Macesnovi in bukovi gozdovi pod njimi imajo vsak trenutek druge barve. Polje, ki je že dolgo prebujeno, čaka nadeljskega blagoslova.

Ljudje se zbirajo k maši. V pisanih grupah, z robcem in mašno knjigo v roki prihajajo dekleta, z umerjenimi koraki in resnimi pogovori se bližajo cerkvi matere, po fantovsko in s krivci na klobukih se postavljajo fantje. Okrog lipe so zbrani v krogu in pazijo, da ja ne spregledajo kakšnega dekliča. Tam spet gruča očetov. Zelen telovnik s srebrnimi gumbi, ura na debeli verižici - vse to spada k nedelji, kot spada sonce in zvonovi in beli robci in mašne knjige.

S hribov, samotnih kmetij, bližnjih in oddaljenih vasi prihajajo. Ves teden so delali. Od jutra do večera. V nedeljo pa se zbero, da kot ena družina počaste Stvarnika, da se darujejo z njim pri sveti maši, da ga prosijo za družino in polje in še za sto drugih stvari.

Tako domače je vsako nedeljo pri maši. Vsi obrazi so ti znani; koj pogrešiš staro mater, ki jo revmatizem spet drži na postelji. In prostor v klopi pod korom je prazen, ker si je gospodar zlomil nogo, ko je vozil. Kot velika družina z otroci pred obhajilno mizo, fantiči in dekliči, materami in očetmi.

Pevci pojo, stare orgle pomagajo, kadilo v zraku se spreminja v tanke oblake; vonj prižganih sveč in svežih rož, drsanje molkov in obračanje rumenih listov in nad vsemi župnik in daritev Kristusova - to je naša slovenska nedelja.

Se spomniš na zornico, na polnočnico, na veliko noč, na žegnanje? Še veš, kako smo v suši prosili za dež in smo tako goreče molili, da smo morali kmalu vedriti? Se spomniš birme in obhajila, župnikovega in kaplanovega godu? Še veš, kako smo postavljali evharistični križ in je še stara Neža, ki je komaj zmogla tri korake brez počitka, prišla, ker kaj takega še svoj živ dan ni videla? Se spomniš iger v Prosvetnem domu in farnega romanja na Brezje? In kako ponosni smo bili na svojo faro! Zvonovi kot daleč okoli ne, pevski zbor skoraj kot angelski v nebesih, župnik dober in goreč, kaplan požrtvovalen in vrst za mladino, cerkev pa privlačna in lepa, da se še fantom pod korom ni hotelo uganjati neumnosti, če so le pogledali okrašeno sliko sv. Jurija v glavnem oltarju, ki je junaško porinil sulico v grdega zmaja.

To ni pravljica, sestrice. Resnica je, živa resnica, poglavje iz naše življenske knjige, resnično poglavje s sicer pravljičnim naslovom: Nekoč je bilo...

Kako pa je danes? Lesena baraka z leseno streho, skozi katero kaplja dež. V tej baraki leseni oltarji. Jezus pa isti - ista neskončna Ljubezen, Dobrota in Usmiljenost. Naše rože in molitve zakrijejo revščino beguncev in pisane in bele lučke govore Jezusu o naši ljubezni. Zdi se ti, da v nobeni cerkvi ni tako domače in lepo. Saj je tvoja in Jezusova ljubezen tista, ki še tako revne stvari olepša. In končno - kaj je še treba poleg ljubezni? Če imaš Jezusa, imaš vse!

Kako bo v tujini?

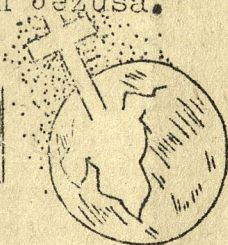
Ne morem si pravilno predstavljati. Včasih se mi zazdi, da še večna lučka pred tabernakljem ne bo ogrela mrzle cerkve. Tako včasih mislim, ko mi domotožje stiska grlo, da še dihati ne morem. A vem, da ne bo tako. Isti Jezus, ki je na križu umrl za vse ljudi, ki je čakal v domači farni cerkvi nate, ki v taboriščni kapeli vabi in kliče, isti Jezus bo čakal nate tam in te še bolj goreče vabil. Ve, kako zelo boš rabila njegove pomoči in ki jo je pripravljen dati, če boš le hotela. Ni važno, kakšne bodo cerkve, kako bodo okrašeni oltarji. Važna in glavna je tvoja ljubezen do Jezusa. Navadila se boš na zunanost, navadila na morda drugačne navade pri praznikih. Spoznavala boš miselnost in verska čustva drugih ljudi. Skušaj jih razumeti, skušaj se vživeti. Postani v resnici članica farnega občestva, kateremu boš pripadala. Lažje boš živela, če se boš zavedala: članica te fare sem, milosti maše, ki jo daruje župnik za svoje farane, sem tudi jaz deležna, skupna molitev, katere se udeležujem, bo tudi meni pomagala.

Farna cerkev v tujini nam bo predstavljala košček doma in domovine. Ne verjameš? Poglej! Ljudje z drugačnim srcem in tujim mišljenjem, drugačen način življenja, drugačno pojmovanje duševnih in materialnih dobrin, ljudje z drugačno zgodovino in tradicijo, ljudje, ki ne bodo razumeli našega begunstva - vse to bo kot ledena roka ležalo na tvojem srcu. Cerkev in Jezus v tabernaklju, nedelja, božič, velika noč pa bo kot doma nekoč. Nič več ne bo mrzlo gorela lučka pred Jezusom; vsa topla in svetla bo, kot spomin na dom in domovino. Ne obupaj, če te bo kdaj ta spomin bolel! Jezus ti bo dal moči, da te bo dvigal in dal tvoji poti novega ognja. Tudi v tujem farnem občestvu boš imela košček doma, ki ga boš ljubosumno čuvala v zadnjem kotičku srca.

Prav tako bo čutila tvoja sestra begunka, in prav tako vsi begunci, ki se bodo zbrali v nedeljo pri maši. Vsi bomo prišli. Ne sicer z belimi robci in krivcem na klobuku, a z eno veliko željo - spet videti ljube slovenske obraze, spet slišati prelepo slovensko besedo, spet zapeti slovensko pesem. Kot doma nekoč...

Ne obupaj, sestra! Vztrajali bova, ker bova nesli najdražje s seboj - dom in Jezusa.

KATOLIŠKI

MISIJONI

TE MELJ.

=====

PO MISIJONSKEM SVETU.

=====

Najprej - ustanavlja. To se zgodi tako, da pride v poganke misijonske pokrajine misijonar, začne tam oznanjati evangelij, pridobi Cerkev s svetim krstom nove vernike, postavi v njihovi sredi cerkev, deli zakramente, zlasti presv. Eucharistijo, napravi fare podobne kot pri nas; ko se mu pridružijo še drugi, se združijo te fare v misijonske škofije in tako postajajo v poganstvenem okolju

INDIJSKI DELAVCI SO BILI, člani delavske unije v južno indijskem industrijskem centru Combatore, ki so na narodnem zborovanju zahtevali, naj pošlje Indija svojega poslanca k Sveti Stoli.

+++

župnije in škofije, podobno kot pri nas. To se pravi, da se Cerkev ustanavlja.

Zdaj bi si pa stvar lahko takole zamislili.

V Afriko bi šel slovenski misijonar, tam bi si postavil cerkvice, kjer bi maševal in delil zakramente. A ne bi mu bilo mar za pogane. Povabil bi iz domovine svoje rojake. Ti bi prišli in se naselili okoli cerkvice in napravili majhno faro, ki bi se priključila najbližji škofiji. Starši bi mu prinesli krščevar svoje otroke in Cerkev bi živela sredi Afrike. Ali bi bilo to pravo misijonsko delo? - Takoj vsak razume, da ne, saj misijonar mora spreobračati pogane. To je res. A je še globlji razlog. Papež pravi namreč, da ni dovolj Cerkev samo ustanoviti, to bi na nek način tudi tak misijonar napravil, ampak jo je treba tudi utrditi.

Kaj pa to pomeni?

S tem hoče reči papež, da ni zadosti, da se samo za silo presadi v tiste kraje, potem bi pa v kratkem spet izginila. N. pr. tisti misijonar bi jo s svojimi rojaki za silo presadil v Afriko, a čez nekaj let bi se vsi izselili in Cerkev bi ne bilo več.

Treba je novoustanovljeno Cerkev utrditi. To zahteva troje:

Prvič je Cerkev v kakšnem poganskem kraju takrat utrjena, ko so tiste nove misijonske župnije in škofije dovolj gosto posejane. Do nedavnega je bila n. pr. za vso Rusijo in Sibirijo prav do Japonske ena sama katoliška škofija z redko posejanimi župnijami. Tam pač Cerkev še ne more biti utrjena. Seveda je težko reči, kje prav je tista meja, da so škofije in župnije dovolj gosto posejane. Splošno lahko rečemo, da se to zgodi takrat, ko je Cerkev s to, vidno organizacijo res tako vidna, da lahko vsi pogani, ki tam žive, spoznajo Cerkev, ki živi med njimi in trdi o sebi, da je edino zveličavna.

Druga zahteva je, da prodre v narod, v katerem se hoče zakorcniniti. Tisti slovenski misijonar

"CERKEV TRPI PREGANJANJE, kakršnega dežela ne pomni od vlade cesarja Čin-ših-huang-ti-ja. Hiše božje so porušene ali pa spremenjene v vojašnice. Duhovniki so v veliki večini strahovito mučeni in pomorjeni; tisoči Kitajcev zaradi svoje vere preganjani in izgnani..." je o stanju v Severni Kitajski povedal v šanghajskem radiu dr. Hollington Tong (dne 4. januarja 1948.)

V NEW YORKU že 16 let obstaja zavod katoliških misijonskih zdravnikov, ki ga vodijo Jezuiti. Institut pomaga vsem misijonom in se njegova pomoč občutno pozna. Skoraj istočasno kot USA sama so bili po njem tudi misijoni oskrbljeni z najnovejšimi zdravili, penicilinom in prominom. Preko "Blue Cross", zveze deklet in žena je posredoval misijonom takoj po vojni ogromne količine obvez in instrumentov. V teku let je poslal v misijone na stotine mladih zdravnikov.

SVETI OČE je sprejel v avdienco prvo skupino misijonark za Pakistan. Sestre so domačinke, šolane v Rimu ter se zdaj vračajo v svojo domovino.

TUDI MISIJONSKO ZALEDJE MORAR RASTI! - V zadnjih 5 letih je prestopilo v katoliško Cerkev 80.000 Amerikancev, modernih poganov in članov vsemogočih verskih sekt.

V HIROŠIMI beležijo preteklo leto petkrat več krstov kot pa v letu 1939. Katehumenov pa se je priglasilo šestkrat več. - Japonska se prebuja in vstaja k Vzhajajočemu soncu!

bi prav nič ne prodril v narod, živel bi le za slovenske izseljence, zato bi sploh ne bil misijonar. Pravo misijonsko delo mora prodirati v narod, v katerem Cerkev še ni. Pri tem je važno zlasti tole. Vsi misijonski narodi, razen nekaterih zamorskih in oceanskih rodov imajo svojo omiko, nekateri zelo visoko, kot smo že omenili in še bomo. Cerkev, ki se ustanavlja v tistem narodu, se mora zakoreniniti prav v tisto omiko.

Ž R T E V .

=====

Pol ure pred odhodom parnika iz Bremena. Zadnjič so stisnile sestre roke svojim. Oče in mati jokata. Stara sta že in osivela. Tedaj se sestre odtrgajo od njih: "Mamica, v nebesih se bomo spet videli!" Odidejo na krov in ladja se začne počasi premikati. Dolgo, dolgo še stojita oče in mati na obrežju. Gledata in mahata. "V nebesih se bomo spet videli..."

Nihče od sopotnikov ne sluti, kaj se godi. Okrog trideset sester je na ladji. Vse so zapustile: starše, brate, sestre in domovino. Ne smejo upati, da bi se še kdaj vrnile. Peljejo se v Afriko, Azijo in Avstralijo. V tuje dežele, k tujim ljudem - k poganom. Mlade so še in vendar bo prav kmalu eno ali drugo uničila kuga, kolera ali malarija. Ta sestra bo morda ječala v komunističnem ujetništvu. Ona bo pa s svojimi tovarišicami padla kot žrtev ljubezni pri gobavih. Grede, četudi prav dobro vedo, kaj jih čaka.

Mnogo potnikov komaj ve, da so sestre na ladji. Kar oboli dominikanka, sestra Menarda v Port Sudanu za težko pljučnico. Zaradi strašne vročine so jo prenesli v sobico na gornji krov. Ni jo bilo mogoče več rešiti. Srce je udarjalo od ure slabotneje. V smrti zajema moči iz Gospodovih besed: "Vse, kar ste zaradi mene zapustili: očeta, mater, brate ali sestre, vse vam bom stotero povrnil." Kmalu po odhodu iz Adena se zbero sestre ob postelji umirajoče. Dominikanke zapoje po svojem običaju v večnost odhajajoči sosesstri "Pozdravljena Kraljica" in pri besedah: "In pokaži nam Jezusa", odpre sestra Menarda zadnjič svoje oči in se zazre v nam neznane dalje. Že doma, pri Očetu! - Že čez eno uro po smrti zvedo vsi potniki žalostno novico. V črnih oblekah ali z žalostnim trakom pripajajo in prinašajo cvetje, s katerim ji okrase zadnje počivališče, na katerem spi v belem dominikanskem habitu in z venčkom marjetk na pajčolanu. Univerzitetni profesor z Dunaja dolgo stoji pred mrtvaškim odrom in joka kot otrok... Drugo jutro je bil pogreb: najprej grede sestre, nato misijonarji in misijonski bratje, za njimi pa neso štirje mornarji krsto. Za njo se razvrste ostali potniki. Na odprtem krovu blagoslovi duhovnik krsto. Mornarji jo dvignejo čez rob in polagoma spuščajo. Ko se dotakne vode, spuste vrvi in potopi se v globočino. Ladja se spet premakne, ganjeni odhajajo potniki v kajute. Polni občudovanja mislijo na junško slovo te sestre v Bremen: "Mamica, v nebesih se bomo zopet videli!" Mislijo na vse, kar žrtvujejo sestre na vseh delih sveta za svojo vero.

To je amo en primer, kako je Kristus eni izmed misijonark, ki si Jezusa izberejo za svojega ženina, postal krvavi ženin. Koliko primerov bi za to navedli v misijonih samih! Deset usmiljenk sv. Vincencija Favelskega je dalo svoje življenje za sveto vero v letu 1870.. 7 frančiškanskih Marijinih misijonark v l. 1900. Kri vseh teh 17 misijonark je namočila Kitejsko zemljo.

"Blagor Vam, kadar Vas bodo zaradi mene zasramovali in preganjali in vse hudo zoper Vas lažljivo govorili. Veselite se in radujte se, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih..."

Okoli ni videlo, uho ni slišalo in v človeško srce še ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.